

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

ט' סיון תשפ"ד 1238
פרשת נשא

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:10	19:27	19:22	19:19
20:29	20:31	20:33	20:29
20:58	21:01	21:02	20:59
רבנו תם			

הילולא דצדיקיא

ט' סיון
רבי יעקב מאיר

י' סיון
רבי ישמעאל הכהן

י"א סיון
רבי יצחק יעקב וייס
ראב"ד ירושלים

י"ב סיון
רבי דוד פארדו

י"ג סיון
רבי יעקב מוצאפי

י"ד סיון
רבי ניסים יגן

ט"ו סיון
רבי ידידיה רפאל אבולעפיה

על שמירת השבת נאמרו בתורה מספר פסוקים בודדים "שמור את יום השבת לקדשו". ובאו חכמים וגילו לנו את התורה שבעל פה ונתווספו על מצוות השבת שלושים ותשע אבות מלאכות חמורות, וכל מלאכה ומלאכה מסתעפת להרבה מאוד הלכות, כי זה כל עיקר התורה. וכיצד מגלים את כל רזיה הטמונים בה - אך ורק על ידי עמל ויגיעה כמו שאמרו חז"ל (ברכות סג, ב) על הפסוק "אדם כי ימות באוהל", אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה. כי אי אפשר להשיג את עומק התורה, אלא רק על ידי שמנבל עצמו עליה ועמל בה.

וכמו שמוספרים על רבנו שלום משאש זיע"א, כשרצה לערוך איזו תשובה בהלכה מסובכת - לא עצם עין במשך כשתי לילות רצופים, כי זהו עמלה של תורה. וזכורני גם בהקשר הזה כי כדי להתיר עגונה, ישב הגאון רבנו ניסים רבינו זצ"ל על תלמודו ימים ולילות מתוך עמל וטרח מרובה עד שהסיק שמעתתא אליבא בהלכתא, וכך זוכים לתורה שבעל פה באמצעות עמל ויגיעה. בבחינת "אם בחוקתי תלכו", שתהיו עמלים בתורה.

וזו התשובה לקושיא מדוע לא ציווה הקב"ה על העגלות, כיוון שרצה הקב"ה שדין זה יהא בבחינת תורה שבעל פה. שבני ישראל יערכו שקלא וטריא וישאלו היאך שייך לשאת את המשכן בכל המסעות מבלי העגלות, ואז יסיקו על ידי עמלה של תורה שרצון ה' הוא להקים עגלות. וזה מה שעשו שבט יששכר - הם שהיו ידועים כצדיקים לנדר עגלות לשאת את המשכן. ובוודאי גם לולי היו הם אומרים זאת, הרי הקב"ה היה מצווה זאת. אך הותיר הקב"ה דין זה, כדי ששבט יששכר יעמלו בעמלה של תורה ויחדשו את הדין הזה.

וכל כך שמח הקב"ה בעצה של יששכר, עד שאמרו חכמינו ז"ל (מדרש רבה נשא י"ב) שאותם שנים עשר בקר שנדבו הנשיאים בעצה יששכר נשארו חיים וקיימים עד ימי שלמה המלך ע"ה ואז הקריבים שלמה המלך. ותנא משום רבי מאיר אומר, עד עכשיו הן קיימות לא הוממו ולא הזקינו שנאמר "והיו לעבוד את עבודת אוהל מועד". "והיו" בהויתן יהו, ללמדך עד כמה הקב"ה שמח באדם שעוסק ועמל בתורה ומסיק הלכה למעשה מתוך יגיעה. לכן ציווה הקב"ה למשה "קח מאיתם" אני רוצה בנדבה זו שבאה על ידי עצת יששכר ותורת אמת היא עצה זו. ומרומז ענין זה במילה "מאתם" אותיות "אמת" שניתנה במ' ימים, כלומר זוהי תורת אמת שניתנה בארבעים יום, ויש לי שמחה בתורה זו.

מכאן יש ללמוד כי כשם שהקימו עם ישראל את המשכן, כך צריך כל אדם להקים את המשכן שלו עצמו - על ידי שישקיע עצמו בעולמה של תורה ויטרח עליה להשיגה, ויתייגע בה יגיעה אמיתית ורק על ידי כך יזכה לשלווה ונחת בעולם הבא, כי מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת. אך מי שלא יעמול בה בעולם הזה - בוודאי שלא יזכה לשלווה ונחת בעולם שכולו טוב ולכן מחובתנו לעמול בכל כוחנו בתורה הקדושה ברמ"ח אברינו ושס"ה גידינו, ועל ידי זה נזכה שישמח בנו הקב"ה ונזכה לכל הברכות האמורות בתורה, אמן.

משכר לדוד

עצתו הנבונה של יששכר

"ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם. ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטת הם העומדים על הפקדים. ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלת צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשאים ושור אחד ויקריבו אותם לפני המשכן" (במדבר ז, א-ג)

מביא רש"י, אמר רבי נתן, מה ראו הנשיאים להתנדב כאן בתחילה ובמלאכת המשכן לא התנדבו תחילה. אלא כך אמרו הנשיאים, יתנדבו הציבור מה שיתנדבו ומה שמחסירין אנו משלימים. כיון שראו שהשלימו ציבור את הכל שנאמר "והמלאכה הייתה דים" אמרו מעתה מה לנו לעשות, הביאו את אבני השוהם והמילואים לאפוד ולחושן, לכן התנדבו כאן תחילה. פירוש כיון שראו שלא הזדרזו כדבעי בנדבת המשכן - יזרזו עצמם כאן והביאו תחילה את נדבתם. והביאו שש עגלות צב כדי לשאת את המשכן וכליו, בשעה שנוסעים העם ממקום למקום.

ומי הוא שנתן להם עצה זו להביא עגלות אלו?

אומר המדרש, זה שבט יששכר ולכן הקב"ה נתן שכרם שהקריבו בקרבנות הנשיאים קרבן שני מיד לאחר שבט יהודה. וכתב רש"י למה זכה יששכר, אחת - שהיו יודעים בתורה שנאמר "ומבני יששכר יודעי בינה לעיתים" ואחת - שהם נתנו עצה לנשיאים להתנדב קורבנות הללו. ומשה רבנו ע"ה לא הסכים לקחת מידם עגלות אלו עד שציווה לו הקב"ה "קח מאתם" שיקבל מהם נדבה זו.

וצריך להתבונן מדוע לא ציווה הקב"ה להכין מלכתחילה שש עגלות צב ובקר כדי לשאת את כל כלי המשכן, הרי בודאי שלא שייך לקחתו בידיים. לפי שקרשי המשכן היו גבוהים, חזקים וכבדים. והיו צריכים לקחתם במסעות על ידי עגלות, וכן את כלי המשכן היו צריכים להעביר ממקום למקום. אמנם נכון שעל הארון נאמר שהיה נושא את נושאו, אולם שאר כלי המשכן לא שייך לשאת אותם בידיים בכל מסעי בני ישראל. ומדוע לא ציווה הקב"ה על זה עד שבא יששכר ונתן עצה לנשיאים שיביאו עגלות. מדוע?

כדי להבין זאת יש להתבונן שוב בגודל מעלת קבלת התורה שקיבלנו ביום הקדוש - חג השבועות. ידוע כי עיקר קבלת התורה היא על ידי שיהא האדם עמל בתורה, ועיקר עמל התורה היא בתורה שבעל פה. אומנם נכון שניתנה לנו מאת הקב"ה תורה שבכתב ויש בה תרי"ג מצוות, אך טמון הקב"ה בתוך כל מצווה ומצווה תילי תילים של מצוות, וזוהי התורה שבעל פה - שעלינו לעמול ולטרוח ולחדש מתוך התורה שבכתב את כל ההלכות הטמונות בה.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

הברכה היא אישית

"כה תברכו את בני ישראל" (במדבר ו, כג)

מפני מה הפסוק פותח בלשון רבים: "כה תברכו - את בני ישראל - אמור להם", ולאחר מכן, בברכות עצמן הוא ממשיך בלשון יחיד: "יברכך ה' וישמרך יאר ה' פניו אליך" וכן על זה הדרך?

ביאור נחמד לכך כותב בספר 'דן מדינאל', שהרי לא לכל ברכה יש לשון רבים, לפי שאין ברכה זו שווה לכל נפש ונפש.

למשל "יברכך" - משמעו 'במזון' / 'בבנים'. והנה ממזון הוא דבר שלאחד יש בו ברכה, ולחברו קללה - שהמזון מקלקלו ומסיטו מדרך הישר. והוא הדין בבנים. כשהבנים הם בנים טובים המביאים נחת להוריהם, הרי זו ברכה, ואילו כשהם מסיבים להם צער ועוגמת נפש, אין זו ברכה אלא היפוכה.

ולפיכך נאמרו איפוא הברכות בלשון יחיד - לכל אחד ממזין הברכה שהוא זקוק לה.

סגולה לקבלת התפילה

"כה תברכו את בני ישראל" (במדבר ו, כג)

בספרים הק' מובא שמצווה מרוממת זו, מעוררת רחמים בשמי מרומים להשפיע שפע חסדים מרובים ולהושיע את בני ישראל בתשועת עולמים.

פנינה יקרה מביא בספר 'ארץ החיים' מתלמידי הבעש"ט זיע"א, שיש קבלה מהגה"צ רבי שמשון מאסטרפאליע ז"ע, שבאלו הזמנים הללו מסוגל מאוד שיקובל בקשתו, היינו: בעת פתיחת ארון הקודש, ובעת הגבהה עם הספר תורה; ובעת נשיאת כפים. והוא מסיים בעצה טובה: "על כן מי שיש לו איזה בקשה יבקש בעתים הללו - בטח יקובל תפלתו".

מייצ'ינג נדיר בערכו

"כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת" (במדבר ז, יד)

מי שממעט מאכילתו אפילו כף אחת ונותנו לעני, שווה שכרו "עשרה זהב", דהיינו זהב הרוחני - ומי יודע כמה ערכו.

ואם נותן קערה אחת אוכל לעני, שכרו 'שלשים ומאה משקלה' ('אבני השמים').

רעיון מקורי ללא חיקוי

"ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר" (במדבר ז, יח)

בפרשת הנשיאים אנו רואים שהתורה הקדושה שמדקדקת באותיותיה, מאריכה וכופלת שוב ושוב את קרבנות הנשיאים, הגם שכולם שווים במתנת ידיהם.

ועוד דקדוק: הנה בקרבן הראשון נאמר "וקרבנו קערת כסף אחת" ואילו אצל השני נאמר "הקריב את קרבנו".

על פשר השינוי הלזה עומד מרן הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל בספרו 'אור לציון - חכמה ומוסר', והוא מפרש שהתורה מזגישה בזה שהקרבנות כל נשיא היתה מחמת התעוררותו הוא ולא על ידי שראה מעשה האחרים ועשה כמותם, ולכן מובן זה שהתורה האריכה וכפלה את סדר מתנות הנשיאים, ומכאן גם הטעם מדוע בנשיא השני נאמר "הקריב את קרבנו" - מעצמו.

ויש בזה גם לקח מוסרי: "ומזה ילמד כל תלמיד חכם המורה הוראות ברבים שלא יפסוק על סמך דברי פלוני שקדמו, אלא יעיין בכל דבר בשרשו הדק היטיב ויפסוק הוא בעצמו".

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון
מפנקסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כולם שווים בעיני השי"ת

זוכר אני שפעם אחת בא אלי אדם לבקש ברכה. וסיפר שיש לו שלוש בנות שהגיעו לפרקן ולרש אין כל במה להשיאן, ועוד - שדירה לעצמו אין לו וגר בשכירות.

שאלתי אותו האם ירצה עזרה כספית, השיב לי האיש שאינו חפץ בצדקות אלא רוצה עצה נכונה וברכה מהרב שהקב"ה יפתח לו שערי שמים וסייעתא דשמיא.

וכאשר שאלתי, והלא שכנך עשיר גדול מאוד ובודאי יכול לעזור לך. השיבני הלה - הקב"ה הצליח לו את מזלו, שיהיה לו בהצלחה, מה גם שהוא טורח ועמל על כך. וגם אני - איני רוצה צדקה ואני בטוח בה' שיכול לפרנסני...

וכשמעתי את המילים הללו יוצאות בתמימות מפיו, התפעלתי מאוד מטוב ליבו שאינו צר עין במה ששייך לזולתו ואף שהוא עני ואין לו מאום, ואילו לחברו יש. ואמרת לי כי אני סמוך ובטוח, שעם כזו אמונה ותמימות שיש בו ועם טוב ליבו כשהוא שמח במה שיש לו ואינו מתקנא באחרים - הרי שהקב"ה ייתן לו פרנסה בשפע לחתן בנותיו, ואל לו לדאוג - כי אלפי דרכים למקום ברוך הוא לתת לו כפי מחסורו אשר יחסר לו.

ועל כן פרשת נשא נקראת בסביבות חג השבועות לפניו או לאחריו. כדי שהאדם ידע שעיקר הזכות לקניין התורה, תהא לו רק אם יקפיד על המידות ויתקן את הדברים הנוגעים לבין אדם לחברו ורק בזה הוא יתנשא ויתרומם בדרכי ה'.

ועל האדם ליטול מוסר מן הקב"ה היאך הוא מונה ומנשא ומגדל את השבטים לספור אותם ולחלוק להם כבוד למשפחותם, ואינו מזלזל חס ושלום ולו בשבט אחד וכי כולם שווים בעיניו. ועד כמה הקב"ה דואג למשפחת הקהתי שיש להם עבודה מסוכנת במשכן שהם מנושאי הארון כמו שנאמר (במדבר ז, יח) "אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי". וכן דאג הקב"ה להחשיב את משפחת הגרשוני על אף שאין להם תפקיד חשוב כמו משפחת הקהתי, ואף פירט אותם בתורה ונתן להם פסוקים להיות נכתבים על שמם בתורה.

ואם הקב"ה מחשיב ומכבד ומוקיר את שבט לוי למשפחותם בעבור שהם עובדים בבית המקדש, ואף שלמעשה לכבוד יחשב לשבט לוי בזה שהם נבחרו לעבוד במשכן, ובכל זאת הקב"ה מכיר להם טובה - בודאי שקל וחומר ילמד כל אדם לעצמו עד כמה יש לגדל ולרומם את הזולת וערכו היא יקר בעיני האדם, ורק בדרך זו נזכה כולנו לקבלת התורה האמיתית כי "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה".

נצור ראשונך

חרטה וקבלה לעתיד

אדם שעבר ושמע לשון הרע והאמין בליבו, תיקונו, שיתחזק להוציא הדברים מלבו, שלא להאמין להם.

ועוד יקבל על עצמו להבא, שלא לקבל עוד לשון הרע על אדם מישראל, ויתוודה על זה, ובזה יתקן את האיסורים שעבר על ידי קבלת לשון הרע.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מי הם בני גרשון?

"נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם" (במדבר ז, כב).

עלינו להבין, מה באה התורה להשמיענו באומרה "גם הם לבית אבותם"? וכי יעלה על הדעת שלא לפקוד את בני גרשון, הרי כל השבטים נפקדו ומדוע שלא יפקדו את בני גרשון?

בדרך נפלאה כתב רבי ראובן אלבז שליט"א ראש ישיבת 'אור החיים', כי "בני גרשון" הם רמז לאלו שנטו מן הדרך, התגרשו מהתורה והמצוות, וגורשו מעל שולחן אביהם שבשמים.

מצווה אותנו התורה: "נשא את ראש בני גרשון" - אל תדחה ותרחיק אותם, אדרבה, "נשא את ראש בני גרשון", תרומם ותקרב אותם אל אביהם שבשמים.

ואם תרצה לדעת על מה ולמה? על כך מוסיף הכתוב: "גם הם לבית אבתם". גם אם הם עצמם אינם הולכים בדרך הישר, הרי הם חוטרים מגזע היחס. אבותיהם ואבות אבותיהם צדיקים היו, כולם בני אברהם יצחק ויעקב.

בישיבת 'אור החיים' נערך כנס לקראת חג מתן תורה, והגיעו אליו בחורי חמד יקרים מכל קצוות הארץ. אחד מאברכי הישיבה, מלא וגדוש בתורה והלכה, סיפר לנוכחים את סיפורו האישי:

הוא התחנך במקומות רחוקים מתורה, בלי שום סממן יהודי, ואף על פי כן חש תמיד שהאמונה נטועה בלבו, למרות שלא ידע כיצד ליישם זאת בחיי היומיום. הוא שירת כקצין בצבא. במהלך מלחמת לבנון השנייה אירעו לו ניסים גדולים וראה במוחש את השגחתו הפרטית של ה'.

ואז הגיע המפנה הגדול. "כשנכנסתי בשערי אור החיים, התגלה לנגד עיני מחזה מפעים: בית המדרש היה מלא במאות תלמידי ישיבה שלמדו בשאון רב. איזו עוצמה! נהמת התורה שעלתה מבית המדרש היתה חזקה יותר ממאה טנקים שועטים בקרב"...

"בחסדי שמים נכנסתי ללמוד בישיבה וזכיתי להתעלות בתורה. אני מרגיש שכל רגע שאני בישיבה הוא נס גדול יותר מכל הניסים שהיו לי בצבא. אני מרגיש שה' נותן לי יד בכל צעד ושעל".

אם נשאל את עצמנו, איך אותם אברכים יקרים זוכים להגיע לדרגות כאלו? אין ספק שזו זכות אבות. אבות אבותיהם היו בוודאי צדיקים גדולים. מי יודע, אולי הם נכדים של הרמב"ם, של מרן הבית יוסף, של האר"י הקדוש.

אבות אבותיהם הקדושים משקיפים עליהם מגן עדן וממליצים טוב עליהם. הם מאירים את נשמתם ומציתים את ניצוצות הקדושה החבויים בהם.

הוסיף הרב אלבז וסיפר: פגשתי יהודי שאף הוא מצאצאי רבי אלימלך מליז'נסק זיע"א, וסיפרתי לו שבישיבתנו לומד נכד של רבי אלימלך, שהיה קיבוצניק חילוני וכיום הוא שוקד על התורה ועל העבודה.

זה שקיבוצניק חילוני נהיה אברך ירא שמים - זה לא היה חידוש עבורו. החידוש היה שצאצאו של הצדיק רבי אלימלך לומד בישיבתנו. "באמת?" היה קשה לו להאמין, הרי הצדיק רבי אלימלך היה אשכנזי.

אמרתי לו: "הישיבה שלנו היא קיבוץ גלויות של האור החיים הקדוש, הוא מקבץ אותנו באור הנפלא שלו!"

"אני חייב לפגוש אותו" אמר, ואכן הגיע לישיבה וראה לנגד עיניו תלמיד חכם וחסידי, וקנו יורד על פי מידותיו, ויראת שמים טהורה נסוכה על פניו.

נשמת היהודי חצובה מתחת כיסא הכבוד. אבותיו ואבות אבותיו משקיפים עליו מלמעלה, הם דואגים לו ולנשמתו. גם מי שהתרחק מהם ונהיה בבחינת 'בני גרשון' - מצווה עלינו לשאת את ראשו, לרוממו ולקרבו אל צור מחצבתו, אל אבינו שבשמים.

מן האוצר

ממושנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

טיפים לנישואין מוצלחים

מחונכת המשכן הנזכרת בפרשתנו לומדים כמה לימודים חשובים לחיי הנישואין.

אמרו חז"ל (מובא ברש"י) על הפסוק (במדבר ז, א) "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן" - ולא נאמר ביום הקים, מלמד שכל שבעת ימי המילואים היה משה מעמידו ומפרקו ובאותו היום העמידו ולא פירקו".

ולמידים מכך שגם בחיי הנישואין יש לדעת שלא הכל הולך למישרין ובנקל, שהרי אין תכונות האיש כתכונות האישה וכשם שפרצופיהן שונים כך דעותיהם שונות. ובעיקר בתחילת חיי הנישואין - יש עליות ומורדות וצריך להתייבב כל פעם אחר כל נפילה שהרי "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טו).

וכך דורשים את הפסוק (תהילים כד, ג) "מי יעלה בהר ה'". שענין עבודת ה' ובניין בית ישראל הוא כעליה על גבי הר, שמטבע הדברים אין העליה חלקה וישנן נפילות לרוב אך העיקר שבסופו של דבר יהא בבחינת "ומי יקום במקום קדשו" שלבסוף מצליחים לקום ולהתייבב. ואין להתייבב מנפילות ומויכוחים שיש בין איש לאשתו כי זה דבר טבעי, אלא העיקר להתאזר בסבלנות עד שמגיעים לעמק השווה ולשלום בית אמיתי.

כמו כן ראינו שמשה רבנו לא בנה את המשכן בעצמו, אלא נתן לבני ישראל לבנותו ומהו גם כן יש לימוד לדורות - שיש לתת לזוג צעיר אשר בנו את ביתם מקרוב להשתדל להסתדר לבד, שלא יסתמכו יתר על המידה בבני המשפחה וההורים והאחים - אלא שילמדו להסתדר לבד כשם שמשה רבנו נתן לתלמידיו לבנות את המשכן למרות שיכול היה לבנות לבד. וכל זאת מפני שהזוג יצליח יותר כאשר ישכילו להסתדר בכוחות עצמם ואז יפתחו את כישוריהם וכוחותיהם וכך יזכו לבנות בית לתפארת.

עוד נקודה למידים מחונכת המשכן; הנשיאים הביאו מתנות משותפות, וכל נשיא השתתף עם עוד נשיא חברו בתרומת עגלה למשכן, כמו שנאמר (במדבר ז, ז) "ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלת צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשאים".

רואים מכאן את גודל חובת האחדות וההשתתפות, וגם על נשיאי ישראל הקפידה התורה וחייבה אותם להתאחד ולהשתתף מאחר וכל ההצלחה תלויה באחדות ובשיתוף ורק בזה יושתת המשכן. כך גם בבניין בית ישראל, יש צורך שהבעל והאישה יהיו שרויים באחדות ויעשו את דרכם ביחד באחדות גמורה, וזהו כל סוד הצלחתם.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי איש אחד" (שופטים י"ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על נזירות שמשון והדרכת הנביא לאמו בענייני הנזירות, שהוא מענין הפרשה המדברת מענייני הנזיר ומצוותיו.

ויהללו

לזכרה של הרבנית מזל מדלן פינטו ע"ה

קוים לדמותה של אשת חיל בישראל

ותקם בעוד לילה ותמון טרף לביתה וחק לערתיקה

תיאור מופלא אודות צדקותה של הרבנית מרת בילה ע"ה, אשתו של רבי יהושע פלק כ"ץ זצ"ל בעל הסמ"ע, כתב לימים בנה בהקדמה לחיבורו הנודע דרישה יו"ד, וכה הם דבריו המאלפים:

"מי יוכל להעלות על הספר ולספר רוב גודל תפארת יקר מעלת האשה החשובה, הגבירה הצנועה והחסידה והישרה, הלא היא א"מ הרבנית מרת בילה, בת הקצין והנדיב הר"ר ישראל אידלש ז"ל, ישרה בתענית מדי יום ביום ובלילה לא אכלה דבר הבא מן החי, ובידה מפתח עזרת הנשים שהיתה ראשונה מבאי בית הכנסת, ואחרונה שעה אחת או ב' אחר יציאת העם מבית הכנסת. ואחר התפילה לא שמה נפשה לשום דבר בטלה רק מחיל אל חיל עוסקת בתורה פרשה של ימי השבוע עם פרש"י ושאר מפרשים, כידוע לכל תלמיד אמ"ו ז"ל מאוכלי שלחנו, שתמיד אשר היו פוטרין השולחן בדברי תורה, היתה אזורת כגבר חלציה במשא ומתן בד"ת, ולפעמים אשר המציאה מדעתה איזה פשט מתוק מדבש נופת טטופנה שתותיה".

"ואחר שעוסקת בתפלה ובתורה, עוסקת בגמילות חסדים לבקר חולים ולנחם אבלים, ולא היה בעיר שלא כתתה עצמה בתוכה, אם היה עוד היום גדול לא שמה נפשה לבטלה, היתה עוסקת במלאכה טוהה ציצית וגידין לתפור הס"ת, ותפרה טליתות וקוטל. וראתה על הבית בהדרכת בניה ונכדיה ושאר בחורים ונערים להיטיבה עמהן לתת לפניהם מאכלים, ובתיקון פשתן שלהם ובחפיפת ראשם לשבת. לא היה בה שום צד גאוה, וידה פתוחה בצדקה יותר מכדי ערכה, וכל הליכותיה ומחשבותיה ומעשיה לחשוב מחשבה לעשות תמיד דבר מצוה. ומי יוכל לפרט כל פרטי מעשיה הטובים בחסידותיה ובפרישותיה, ומה שאסרה על נפשה אף במותר לה אשר תקצר היריעה מהכיל כידוע ומפורסם לכל".

תפקידי הוא להביא טרף לבית

זוהי כוחה של האם היהודייה, אשת חייל, שבחכמתה מעניקה טרף לביתה ומעמידה דורות ישרים מבורכים.

מדוע אינך הולך ללמוד בבית המדרש? שאלה אמו. אך הוא השיב - כיצד זה אוכל ללכת ובידי אין כל לתת לך?

אל דאגה בני - ענתה האם באומץ - תפקידך הוא ללמוד תורה, ותפקידי הוא להביא טרף לביתנו, הקדוש ברוך הוא יעזור לנו.

סמוך לכניסת השבת חזר רבי עזרא הביתה. לימוד התורה היה לו למשיב נפש במשך כל היום, והשכיח ממנו את מצבו. וכאשר נכנס הביתה קיבלה אמו את פניו בפנים מאירות. הפתעה חכתה לבן היקר: צרכי השבת היו מוכנים וערוכים.

ואמו סיפרה לו בעיניים זוהרות משמחה: כשראיתי את חפצך לשקוד, בכיתי בדמעות שלישי לבורא העולם שלא יפריעך מלימוד התורה שהנך כה חפץ בו. וכך מיד לאחר מכן מצאתי עגיל זהב ישן, שהתגלגל ונשכח מאז ימי היותי כלה, ומכרתי אותו לכבוד שבת המלכה...

הימים עברו, אמו המשיכה לעסוק בכל מלאכה קשה כדי לפרנס את בנה ואת עצמה, אך לא הצליחה לעמוד בקשיי הפרנסה. בלית ברירה החליט רבי עזרא לצאת לעבודה כדי שלא יגעו ברעב.

ושוב היו אלו דמעותיה של אמו שהרעידו את קירות הבית, בתפילתה החרישית על כך שנצרכת היא לעזרתו של בנה מחמדה, שכה חפץ להתמיד בלימוד התורה בלבד.

והישועה לא איחרה לבוא.

באותו זמן נפתחה בירושלים הישיבה הראשונה לחכמי ארם צובא. רבי עזרא הררי רפול יזם את הקמת הישיבה, ורבי רפאל שלמה לניאדו עמד בראשה. כאשר נודע לרבי עזרא הררי רפול שרבי עזרא עטיה החל בלימודי הנגרות אצל דודו, נדהם: האמנם יפסיד העולם את אחד המאורות הגדולים שבו? האם עלול העם היהודי לאבד חלילה את אחד ממוריו לעתיד?

הוא לא התמהמה, ניגש אל רבי עזרא ואמר לו: בוא ללמוד בישיבה, ודאגת פרנסתך מעתה - עלי ועל צווארי. בשבח ובהודיה לד' החל רבי עזרא את לימודיו בישיבת 'אהל מועד', שם תפס עד מהרה מקום כמותל המזרח של הלומדים, ונתגלתה ברבים גדולתו העצומה בתורה. ובזכות אותן דמעות רותחות של דאגת האם, זכתה אמו לאחר מכן, כי בנה יעמוד כארבעים וחמש שנים בראש ישיבת 'פורת יוסף', ואלפי תלמידיו ממשיכי דרכו ממשיכים להפיץ את תורתו עד היום הזה.

וכזה סיפור חייו של רבי עזרא עטייה זצ"ל, ראש ישיבת 'פורת יוסף', שנולד לאביו חכם יצחק עטיה שהיה מלמד תינוקות בקהילה היהודית של חאלב, ולאמו מרת לאה, בתו של חכם מיכאל שמעא, צאצא של החכם המפורסם רבי אליהו שמעא. בהגיעו לגיל שלוש, החל עזרא הקטן את לימודיו ב'כותאב', בית התלמוד תורה לילדי ישראל בארם צובא, וניכרו בו הכישרונות הגדולים המעידים על עתידו. בידיעותיו עלה על כל ילדי כיתתו, ואף כאשר החל את לימודיו אצל המלמד והמקובל המפורסם רבי אליהו עבוד זצ"ל, התברר שרמת ידיעותיו עולה על שאר התלמידים.

ההורים המאושרים לא ידעו את נפשם מרוב שמחה, אך הדאגה לבנם לא נתנה להם מנוח: מי יהיה המורה שבידו יפקידו את המוגלגל הטובה שזכו בה.

ואכן מהשמים סייעו בידם. עזרא למד אצל החכם רבי יהודה עטיה, החסיד ובעל המידות, שהעניק לתלמידו את הבסיס לעיון מעמיק והקנה לו את הדרך הנכונה ללימוד. בנוסף לזאת זכה הנער בחברותא הראויה לו.

השקידה וההתמדה הניבו את פירותיהם. הבחור עזרא הלך והתעלה בתורה. שליטתו בש"ס ובמפרשי היתה עצומה, והוא רכש ידיעה מקיפה בשלחן ערוך ובנושאי כליו, אך כל זה היה בסתר ובצנעה, עדיין לא הגיע זמנו להתגלות.

אך שנת תרס"ו היתה הרת גורל במשפחת עטיה. ראש המשפחה רבי יצחק לא עמד בעומס הפרנסה והדחוק, ונפל למשכב.

בט"ו במרחשון נפטר לעולמו, בהותירו את אשתו האלמנה, ואת בנו הצעיר עזרא עם הרגשת יתמות מכאיבה וצורבת. אחיו ואחותו הגדולים כבר היו נשואים, ועול הדאגה לאם נפל על שכמו, הוא חש כי עליו להביא טרף לביתו.

זמנים קשים הגיעו והרעב החל לתת את אותותיו בבית. רבי עזרא לא דאג לעצמו, את ייסורי הרעב קיבל באהבה. אך כאשר קרה ובערב שבת עדיין לא היתה פרוטה בבית להכין את צרכי השבת, לא יכול היה לראות בצער אמו. הוא הסתובב בבית המרוקן, נוגע וממשמש בחפצי הבית, אולי ניתן יהיה למוכרם.

מעניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +541141715555 • ספרדית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ר' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרום יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם